

Allt i din hand

Scen 1

Mörk scen. Kvinna med ljus i handen är allt man ser. Ljuset brinner och kvinnan ser stint in i lågan. Efter en stunds tystnad säger hon:

Kvinnan: Allt gav du... Allt tog du!

Hon blåser ut ljuset och det blir alldeles mörkt och tyst en stund. Därefter en vilsam ton som växer fram till körens stilla sång:

Kören: Gråt kära vän, gråt med nödens tårar, gråt!
Fyll havens tomhet med din salta sorgelåt.

Brist, hjärta brist, låt dess smärta gjas ut.
Jorden hon slukar mörkret tills det tagit slut.

Skrik, människa, skrik ut den ångest som du bär.
Stjärnhimlens djupa mörker rymmer allt som tär.

Gråt vännen, gråt... Brist hjärta, brist... Skrik människa, skrik...

Ängeln: Så for jag en dag över hela jorden
att skåda hur det var och känna in
den glädje och den smärta som där växte
och dagen den blev mycket lång och tung.
Ty överallt jag kom fanns nattens skuggor
och mörkret hade tagit mångas liv.
Men ropen efter omsorg och om kärlek
var det som fyllde hjärtat mitt med sorg.

Ett flickebarn som hade mist sin broder,
en moder som begrät sin ende son,
en make hade lämnats av sin hustru,
en ensam hand som saknade sin vän.
Och floderna de fylldes utav tårar
och blod och smärta täckte markens damm
när vredens flodvåg svepte över haven,
tsunamins ilska släckte livets brand.

Kören och
ängel: Vi ropar alla efter nå'n som ser oss
som delar smärtan utan alla ord.
En vän som tål min ensamhet och ångest

som stannar när jag själv helst ville gå,
som bär mig när jag inte orkar mera,
som ser mig in i ögonen och ler
och säger att jag vet väl hur du har det,
jag delar allt, är här hos dig i allt.

Kvinnan: Allt gav du... Allt tog du!

Kören: Gråt vännen, gråt... Brist hjärta, brist... Skrik människa, skrik...

Kvinnan hämtar ett porträtt.

Kvinnan: Jag minns de första dagarna i tystnad,
jag minns de ögon som då vändes bort.
Jag ser mig själv stå ensam mitt i sorgen:
Såg inte nå'n som ville ta min hand.

Mitt hjärta grät i sorgen över vännen
och allt blev natt då mörkret sänktes ned
och alla grät, fast ingen kunde sörja
så djupt som jag – som ensam lämnats kvar.

Kören: Och alla vi som stod där räckte handen,
men hon var blind av rädslans mörka ensamhet.
Hon kunde inte dela smärtan med oss:

Kvinnan; "- Jag skall va stark!" Var allt jag sa till dem.

Kvinnan: Men all min styrka slukades av sorgen,
och ensamhet var allt som åt mig lämnats kvar.
Snart alla tårar tömt mitt mörka inre
och blott ett skal blev det jag kallar liv.

Kören: Och alla vi som stod där räckte handen,
men hon var blind av rädslans mörka ensamhet.
Hon kunde inte dela smärtan med oss:

Kvinnan; "- Jag ska va' stark!" Var allt jag sa till dem.

*Kvinnan klär på sig för att gå till graven. På vägen möter hon en man som sitter och gråter.
Under tiden sjunger kören:*

Kör: Så tyst det blev när allting togs ifrån oss,
så stilla och så mörkt och fasansfullt.
Vi trodde nog att livet var förlorat,
att väntan på vår grav var allt som fanns.
Men ännu var den tiden inte inne
då mörkret skulle läggas i den famn
som gömmer allt som skrämmer och som hotar,

det liv som ingen har betvingat än.

Scen 2

Kvinnan kommer gående. En udda man sitter ner och gråter. Han har en skokartong i sin hand. Kvinnan ställer sig på avstånd och lyssnar på mannens sorgesång.

Mannen: Hur kan människor skratta, titta hur de ler,
nu när lille Stampe ej finns mer!
Ingen vill förstå mig, ingen ger mig tröst,
även om de har en vänlig röst.
Alla bara säger; det var en kanin
ingenting att sörja, vännen min!
Vad de inte fattar är att detta var
min kanin, nu är jag ensam kvar.

Kör: Ingenting att sörja, käre lille vän,
Ny kanin det skaffar vi dig sen!

Mannen: Snälla låt mig bära, sorgen för min vän
den är min och den är vacker än.
Låt nu mina tårar, rinna på min kind,
sorgen torkar bort med tidens vind.
Låt mig stilla vila, vid den sorg jag fått
den är gåvan till den som gått bort.
Låt mig stilla vila, vid den sorg jag fått
den är gåvan till den som gått bort.

Kören: Alla bär vi sorger andra inte bär
sorger över vad vi älskat här.
Allt vad vi har vunnit, allt vad vi har fått
är ett lån av tiden som nu gått.
Ingen kan förstå oss, ingen kan ge tröst
allt som väntar är nu tidens höst.
Allt vad vi har skapat, allt vad vi har gett
göms ju snart i graven har vi sett.

Kvinnan: Vad är det du har i lådan?

Mannen: Min kanin – Stampe. Han är död!

(Tystnad)

Mannen: Du bär också på en sorg – i ditt hjärta.

Kvinnan: Hur vet du det?

Mannen: Du vet – man ser en hel del saker när man inte är som alla andra.

Mannen: Jag är liten här på jorden.
Ingen ser mig, ingen hör mig.
Jag är ensam, lite udda
– vandrar här mest som en skugga!
Men inom mig, lever livet
mer än andra tar för givet.
Jag bär hoppet i mitt hjärta,
därför kan jag dela smärta.

Kören: Här i världen lever några
som kan greppa livets gåta.
Andra jagar efter vinden,
men kan inte finna grinden
in till livet, in till ljuset.
De är fånga utav bruset.
Friden saknas, livet ratas.
Bara den som älskar lever!

Mannen Allt i livet har sin egen
tid och stund i denna världen:
Tid för glädjen, stund för sorgen.
Livets tid och dödens timma.
Allt är gåvor, livet döden!
Givet som ett lån från himlen.
Gråt när tid är, le när tid är.
Allting skall en gång bli evigt.

Kören: Allt i livet har sin egen
tid och stund i denna världen:
Tid för glädjen, stund för sorgen.
Livets tid och dödens timma.
Allt är gåvor, livet döden!
Givet som ett lån från himlen.
Gråt när tid är, le när tid är.
Allting skall en gång bli evigt.

Mannen: Var det längesedan din man dog?

Kvinnan: Hur vet du... Ja, på sätt och vis. I dag är det tre år sedan. Men det känns som om det är mycket längre sedan... eller alls inte längesedan.

Mannen: Stampe dog i går. Han fick bara leva i fem år. Jag vet inte om det är länge eller inte. I dag och i morgon skall sörja och tacka för de år jag fick ha honom. Sedan skall jag bära minnet i mitt hjärta – och då får jag skratta igen.

Kvinnan: Du var då en underlig man.

Mannen: Ja, så brukar de säga – och det är nog alldeles sant.

Mannen: *Vi sätter oss ner en stund och vilar – sedan skall jag presentera dig för någon som jag inte tror att du träffat!*

Scen 3

MUSIKSTYCKE

Mannen: *Kom nu, så går vi till graven innan det blir kväll. Får jag följa med dig?*

Kvinnan: *Det får du faktiskt hemsk gärna!*

Mannen: *Då måste vi först hitta ett ställe där vi kan begrava Stampe... Här är en vacker plats, under det gamla trädet. Det blir bra.*

Kören: Så läggs ett liv i jordens mörka sköte
och det som var är nu mer inte kvar.
En ros läggs ner vid platsen för dess minne,
en blomma vattnas av en tår så klar.
En sång stäms upp i tacksamhet och klagan,
ett svar då ges i lundens tysta sus;
En omsorg bär och styrker den som sörjer,
ett hopp om att det finns någon som hör.

Mannen: Jag tackar dig mig Herre och min broder
för att du finns och för att jag är din.
Tack för allt gott du gett mig genom åren,
för vänner, mat och liv och överflöd.
Ja, allt du ger är nåd och fria gåvor
som jag förvaltar här så gott jag kan.
Min Stampe var en vän som var mig given,
jag fick honom till låns utav din hand.

Kören: Ett under är allt liv som finns på jorden,
ett under är att du och jag finns till.
Ett under är att solen varje morgon
besegrat nattens mörker med sitt ljus.
Vi lever i en evighet och omsorg
hos Gud som allting håller i sin hand.

Vi glömmer att av allt det som Gud skapat
vi människor är hans väsens återglans.

Mannen: Tack Jesus för att du vill vá min Herre,
tack för att du mig leder dag för dag.
Jag är ditt barn, din vän, din käre broder.
Du är mitt allt, min frälsare och Gud.
Jag längtar till den dag då du skall komma
och ge mitt hjärta frid och evig ro.
I ljuset av den himmel som du lovar
jag går med dig i tacksamhet och tro.

Kvinnan: En sådan märklig tro han har
med styrka bortom orden.
Vem är han denne luffare
som stryker kring på jorden?
Är han en galning eller vän?
En vän, tror jag, har det på känn!

Jag hör han talar till sin Gud
med ord så hjärtligt nära
Hur kan han tro och lita på
att han tillhör Guds kära.
Tänk om jag också hörde dit.
Tänk om min Gud ville se hit.

Min tro dog ut för längese´n
då sorg och ondska rådde.
I hjärtat mitt kom ensamhet
och rädslans mörker nådde
den källa som i tro sprang fram;
jag kvävde den med syndens skam.

Men längtan den bor ännu kvar
och bultar på mitt hjärta.
men öppna vågar inte jag
jag blundar för den smärta
som kärlek ger och tar och bär.
Som kärlek ger och tar och bär.

Kören: Ett under är allt liv som finns på jorden,
ett under är att du och jag finns till.
Ett under är att solen varje morgon
besekrat nattens mörker med sitt ljus.
Vi lever i en evighet och omsorg
hos Gud som allting håller i sin hand.

Vi glömmer att av allt det som Gud skapat
vi människor är hans väsens återglans.

Kvinnan: *Det var någon du ville att jag skulle träffa!*

Mannen: *Ja, det är dags nu – följ mig!*

Kören: Mitt i staden, gömd bland husen
ligger kyrkan vit och ren.
Hon ett tecken är i tiden,
byggd av kärlek, svett och sten.
Vittnar om ett annat rike
än det världens rike lär.
Hon ett evigt budskap bär.

(De går in i kyrkan, fram till krucifixet.)

Mannen: *Ser du vem det är?*

Kvinnan: *Klart att jag ser, det är ju Jesus.*

Mannen: *Jo, men ser du vem han är?*

Kören: Se, mänska se, ser du vem som på dig ser
jag är din broder, frälsare och skapare.

Jag vet att du inte riktigt kan förstå
den kärlek som jag önskar att ditt hjärta når

Mitt kors är ditt, jag befriat dej från det.
Du är min avbild, ja det bästa som jag vet.

Mitt blod är ditt, för din skuld jag ger mitt allt,
utan min kärleks blod så blir ditt hjärta kallt.

Mitt liv är ditt, allt jag har det ger jag dej,
mitt hela hjärta är en gåva ifrån mej.

Din död är min, jag besekrat onskans makt
med mig kan du få sluta himmelrikets pakt.

Kvinnan: *Men varför tar du mig hit – vem är du egentligen?*

Mannen: För längesedan fanns
en rik och mächtig man.
Han hade hus och hem,

familj och vänner – allt.
Han lycklig var som lyckan fann,
men allt försvann i mörkrets famn
då ensamhetens svarta stig
för mannen öppnat sig.

När inget hopp mer fanns,
och ögat mist sin glans,
han trodde Gud var död,
att död var allt som fanns.
Men djup i dödens mörka grav
ett ljus brast fram likt en ny dag.
Och lågan som blev tänd på nytt
gav liv åt dag som grytt.

Den mannen, det var jag!
Jag ensam var och svag.
Allt hade svikit mej,
nå'n framtid såg jag ej.
Då mötte jag på livet stig,
den som benämns som Livets Frid.
Av längtan ropa han mitt namn,
då såg jag Jesu famn.

Kören: Ur djupets mörker steg
en ton, en sång, ett liv.
Hans hjärta börjar slå
av hopp och framtidstro.
Då mannen mötte Jesu blick
av allt han mist han återfick
det liv som bär igenom allt,
som värmer hjärtat kallt.

Och bortom allt förstånd
så börjar mannen tro.
Han vittnar om en hamn
som leder skepp i ro.
En lovsång börjar växa fram
likt fyrens ljusa varma famn.
Han leder vilsna själar hem,
Guds frid han skänker dem.

Kvinnan: *Så du har mist mer än en kanin!*

Mannen: *Ja, jag har mist allt. Men det underliga är att genom mannen där på korset har jag också vunnit allt. Att leva är att mista, sådant är livets gång i denna värld. Men mannen på korset har öppnat himmelrikets värld mitt i bland oss:*

Kör: Jag är vägen
jag är sanning
jag är livet
Följ mig!

Solo: Kom till mig alla ni som är tyngda av bördor, jag skall skänka er vila.

Solo: Saliga alla ni som gråter nu – ni skall få skratta

Kör: Jag är vägen
jag är sanning
jag är livet
Följ mig!

Solo: Den som kommer till mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus

Solo: Den som sår med tårar skall skörda med jubel.

Kör: Jag är vägen
jag är sanning
jag är livet
Följ mig!

Kvinnan: *Tänk den som vågade ha en sådan tro som du. Jag orkar inte tro.*

Kvinnan: Tom är min själ, trött och ensam, rädd och svag.
Jag sluter sorgen inne i mitt eget skal.
Ingen kan se eller säga goda ord,
trösten jag längtar efter kan jag inte nå.

Mannen: Undret det sker i det mörker som dig tär.
Räds inte sorgen och de tårar som du bär.
Tiden den kommer då allting skall bli nytt,
då ska ditt hjärtas sorg i glädje bliva bytt.

Låt Jesus gå vid din sida som en vän.
Ge honom alla hjärtats tårar du bär än.
Han ger dig tid för att gråten skall ta slut.
Han skänker friden först när rädslan runnit ut.

Mannen: *Var inte rädd - Han är nära dig – Var inte rädd - Kom så går vi till graven!*

Scen 4

Ängeln: Så for jag en dag över hela jorden
att skåda hur det var och känna in.

Jag såg hur livet levdes utav många
i smärtans sorg och ensamhetens kval.
Men jag fick också se så mycket annat;
hur kärlek spirade där allt var dött,
hur människor räckte andra människor handen
och sorgens mörker vändes så till hopp.

Kör: I möten mellan människa och mänska
sker under som vi ofta glömmer bort.
Ett tårfyllt öga torkas av den handen
som stöder vännen i dess svåra tid.
Och ensamhet och rädslan för varandra
bryts ned i stunden då ett öga ser
den andres sorg och smärta – då knyts banden
till nya vänner – kärleken ger liv.

I alltets mitt står han som alltid ser oss,
han är vår broder, frälsare och vän.
Ibland vi inte alls förmår att se det,
men han står kvar och väntar på oss än.
Han vill ge mänskovärdet åter,
han vill ge hopp när mörkret fånglat oss.
Han är den frihet som vi alla söker,
han är vårt hopp när alla andra gått.

Kvinnan: Jag ville tro, ville se det andra såg,
men otron viskar i mig: Allt är bara båg!
Mull, svarta mull, kanske kallar du på mej.
Finns det ett hopp som segrar också över dej?

Kören: Du ville tro, ville se det andra såg,
men otron viskar i dig: Allt är bara båg!
Mull, svarta mull, det är allt vad du kan se.
Men mullens svarta hemlighet har mer att ge:

Mannen: *Ser du maskrosen där i mullen? För några dagar sedan var den ett frö. Då skulle ingen i hela världen kunna tro att det lilla fröet skulle kunna bli till den här vackra blomman. Tänk så lite vi vet - och så lite vi ser - egentligen!*

Mannen: Mannen som jag kallar
Herre och min Gud,
han blev lagd i gravens mörka rum.
Han var slagen plågad,
klädd i smärtans skrud,
ingen kunde tro att han var Gud.
Men på tredje dagen
steg en ängel ner,

stenen föstes bort och undret sker
Mannen som var mördad
klev så ur sin grav,
hoppets rike steg ur dödens hav.

Solens morgonstrålar
famnar mörkrets värld,
hoppets morgon bräcker nattens kval.
Djupt i jordens mörker
vilade ett frö,
livets seger fick se döden dö.
Upp ur mörka mullen
spirade nytt liv,
maskrosfröets tecken ger oss hopp.
Han som allt besekrat
skänker oss sin frid.
Bortom gravens mörker finns nytt liv.

Kören: Solens morgonstrålar
famnar mörkrets värld,
hoppets morgon bräcker nattens kval.
Djupt i jordens mörker
vilade ett frö,
livets seger fick se döden dö.
Upp ur mörka mullen
växte ett nytt liv,
maskrosfröets tecken ger oss hopp.
Han som allt besekrat
skänker oss sin frid.
Bortom gravens mörker finns nytt liv.

Mannen: *Jesus han sa: "Om vetekornet inte faller i jorden och dör förblir det ett ensamt korn. Men om det dör ger det rik skörd". Det sa han om sig själv och alla som vill följa honom. Därför är jag inte rädd för döden längre. Tårarna efter dem som jag har mist är inte fyllda av ångest – de är istället som kristaller – ja, som diamanter som jag fuktar jorden med. De är fyllda av kärlek och tacksamhet. Döden måste komma, det vet vi alla – men genom Jesus förstå jag att allt är gett mig som gåva här på jorden – och det kommer att tas ifrån mig – men bara för att jag i himlen skall få tillbaka allt. Den som lever med Jesus är som ett frö. Inte förrän hon läggs i jorden och står upp till nytt liv förstår man egentligen vem hon är – Guds älsklingsblomma.*

Kören: Om vetekornet inte dör (Eller bara bibelcitatet)
förblir det blott ett ensamt korn.
Men om det dör, då undret sker:
Det ger den skörd som himlen ger.

Kvinnan: Nu blomman som slått rot
på gravens mörka mull
får vittna om den dag
som väntar på sin stund,
den dag då allt skall bli helt nytt
då döden blir mot livet bytt
och framtiden blir åter min
trots sorgen i mitt sinn.

Kvinnan: *Herren gav och Herren tog – och ändå, lovat vare Herrens namn!*

Kören: Hon hoppets tecken ser
och ögonen får ljus.
Hon anar något mer
i vindens stilla sus.
Den aning som hon känner nu
skall bära hem till fadershus,
till Gud som längtar efter den
som mist Gud som sin vän.

Mannen: I livets mörka rum
kan allting bli helt svart
om inte ögat ser
att själens mörka natt
kan lysas upp av Jesu kors,
där allt besegrats, i den fors
av nåd som strömmar ut ifrån
den blödande Guds son.

Ängeln: Så länge hjärtat slår
Gud av sin nåd dig ger.
Han kallar dig vid namn
och önskar att du ser
att vägen han dig visa vill,
den bär åt himmelriket till.
Han leder dig, Guds ende son,
han om din själ är mån.

Kvinnan: Allt finns nu i din hand,
mitt liv, min död, min man.
Jag litar på ditt ord
och väntar på det bord
som enligt löftet dukat är.
Mig himlens festsal given är!
Och du är Herre över mig,
du som har offrat dig!

Kören:

Nu solens morgonglöd
varmt famnar sorg och död.
Av mörkrets svarta natt
finns bara sorgens skatt:
Den kärlek som till tårar blev
skall smycka hjärtat, fram till det
att tidens sista stund är här,
oss Jesus väntar där.

Nu maskrosfröets hopp
får fylla dagens lopp.
Vi vandrar i den tro
som leder oss till ro.
Och glädjen som oss väntar där
gör smärtan något mindre här,
och allt är lagt i Jesu hand
han bär till längtans land.